

MÁNDY STEFÁNIA

a tér képei

*halotti sík
az örök állanak
mindenki ör
megannyi árnyalak
szemek pásztáznak és zöldellni kezd
teremtő út színezi nap kisüt
téveszthetetlen rajz emlékezet
ott fent az ország és a hatalom
de lát-e minket aki érkezett
a szemben pára búcsú füstölög
élő kontúrok hogy tűnnek elő
varázsolás már hűlt hely tudhatod
emlékezetből végső fénytörés
halotti sík a volt hisz nincs sehol
élő kontúrok de te hol lakol*

*parány mennyország innen látható
nem is sík tér ez már rég járható
szabadulni hát zöldellni kezd
veled történik meg minden jövő
látsz-e még onnan vagy ki érti ezt*

*mások eközben borostyánt tornyokat
míg almát ettünk almát és balat
mindennapi nem érti senki sem
így él mi él fény írta egyalak
boldog kontúrunk napsütés alatt
hová lett hát a feltartó tenyér?
szabadíts nap nap míg a szó elér*

hangtalanra

*hogyan kezdeni folytatást
elvesztve minden kezdetet
kit kérdezni a végtelenről
tapasztalva a végzetet?
egy helyben állva merre menni
mikor az őrfény nem vezet
ki felel itt a kérdezőnek
ha hallja hogy mit kérdezett?*

*bangolni már csak hangtalanra
akinek nincs is hangszere –
a föld alatt kik begedülnek?
ki itt maradván egyedülnek
döndül a lét üres tere –
nem járni már naptárkerékkel
egybeoldódni kék a kékkel
induljon illés szekere*